

δ' ἀφορᾷ αὐτὸν τὸν ἴδιον, ὡμολόγησεν, ὅτι ἐβρέθη βεβαίως ἐν μικρᾷ τινι ταραχῇ. «Ἀλλὰ εἶμαι καλλιτέχνης» προσέθηκε «καὶ ἐπομένως εἶμαι οἰκοδὸν νευρικῆς φύσεως. Ἐνφ' τοῦναντίον σεῖς εἴσαθε τέκνον τοῦ παγετώδους Βορρᾶ καὶ τῶν ἐκ γρανίτου βράχων.»

Ὁ Σανὶν ἀπερίηλε τῇ ἀληθείᾳ εἰς ἀμηχανίαν, τίνι τρόπῳ νὰ καθουχάσῃ τὸν ἐξημμένον γέροντα.

* * *

Σχεδὸν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ὅπου πρὸ δύο ἡρῶν εἶχον εἶρη τὸν Αἰμίλιον, ἐξώρμησεν ἤδη ὁ παῖς ἐξόπισθεν ἐνὸς δένδρου, ἐξέβαλε δυνατὴν κραυγὴν χαρᾶς, ἐκίνησεν εἰς τὸν ἀέρα τὸν πῖλόν του, ἔδραμε τοσοῦτον ἀκατασχέτως πρὸς τὴν ἄμαζαν, ὥστε παρ' ὀλίγον ἐνέπεσε μεταξὺ τῶν τροχῶν, καί, χωρὶς νὰ περιμείνῃ νὰ σταματήσουν οἱ ἵπποι, ἀνερριχθῆ ὑπεράνω τῆς κεκλεισμένης θυρίδος καὶ περιεπύχθη τὸν τράχηλον τοῦ Σανίν.

«Εἶσαθε ζωντανός; δὲν σὰς ἐπλήγησαν;» ἐφώναζε, «Μὲ συγχωρεῖτε ὅπου δὲν σὰς ὑπάκουσα . . . Δὲν ἐπέστρεψα εἰς τὴν Φραγκφούρτην . . . Δὲν εἰμπορούσα! Σὰς ἐπερίμενα ἐδῶ . . . Εἰπέτε μου τί συνέβη! . . . Τὸν ἐφρονεύσατε;»

Μετὰ μεγάλης δυσκολίας ὁ Σανὶν κατάρθωσε μόλις νὰ καθουχάσῃ τὸν παῖδα καὶ ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπ' αὐτοῦ.

Λάμπων ἐκ τῆς χαρᾶς ἤρχισεν ἀμέσως ὁ Πανταλεόνε νὰ διηγήται εἰς τὸν παῖδα μὲ μεγάλην πολυλογίαν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς μονομαχίας, δὲν ἐλησμόνησε δέ, ἐννοεῖται, νὰ ἀναφέρῃ καὶ πάλιν τὸ μαρμάρινον ἢ χαλκοῦν ἀγαλμα τοῦ Κορμοδόρου. Ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἤνοιξεν εὐρέως τὰ σκέλη του ὅπως κρατήσῃ τὴν ἰσοροπίαν, ἐσταύρωσε τοὺς βραχίονας ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἔρριψε περιφρονητικὸν βλέμμα πρὸς τὰ πλάγια ὑπεράνω τοῦ ἄμου του καὶ τοιουτοτρόπως παρέστησεν εἰς τὸν Σανὶν ζωντανὴν τὴν εἰκόνα τοῦ Κορμοδόρου!

Καταγοητευμένος ἤκροατο ὁ παῖς, καὶ μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέκοπτε τὴν διήγησιν τοῦ γέροντος ἐκδηλῶν τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν χαρὰν του ἢ ἐναγκαλιζόμενος αἰφνης τὸν ἥρωα καὶ φίλον του.

Ἡ ἄμαζα ἐτροχάλιζεν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Φραγκφούρτης καὶ ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησεν ἐμπροσθεν τοῦ ξενοδοχείου, ἐν ᾧ κατὰκει ὁ Σανίν.

Ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ τῶν δύο φίλων του ἀνέβη ὁ Σανὶν εἰς τὸ δευτερον πάτωμα, ὅτε αἰφνης διέκρινεν ἐκ τινος μικροῦ καὶ σκο-

τεινοῦ διαδρόμου προβαίνουσαν μὲ βήματα ταχέα γυναικεῖαν τινὰ μορφὴν, ἣτις ἐστάθη ὀλίγον τι δισταζούσα ἐνώπιον τοῦ Σανίν, ἀνέπεμψε τρέμουσα βαθῶν στεναγμόν, κατέβη ταχέως τὴν κλίμακα καὶ ἐξελθούσα εἰς τὴν ὁδὸν ἐγένετο ἀφαντος — πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν τοῦ ἡρώτου, ὅστις διεβεβαίωτο ὅτι ἡ κυρία ἐκεῖνη εἶχεν ἤδη περιμείνῃ πλέον τῆς μίας ἡμέρας τὴν ἐπάνοδον τοῦ κυρίου Ράσσου.

Ὅσον βραχὺ καὶ ἂν ὑπῆρξε τὸ θέαμα, ἐν τούτοις ὅμως ὁ Σανὶν ἐπρόφρασε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι ἡ κυρία ἐκεῖνη ἦτο ἡ Τζέμμα. Ἀνεγνώρισε τοὺς ὀφθαλμούς της, μ' ὅλον ὅτι τὸ πρόσωπόν της ἦτο κεκαλυμμένον ὑπὸ πυκνοῦ πέπλου.

«Ἐγγώριζε λοιπὸν ἡ δεσποινὶς Τζέμμα τὴν ὑπόθεσιν τῆς μονομαχίας;» ἠρώτησε γερμανιστὶ ὁ Σανὶν δυσηρεστημένος καὶ μετεστράφη πρὸς τὸν Αἰμίλιον καὶ τὸν Πανταλεόνε, οἵτινες τὸν ἠκολούθουν κατὰ πόδας.

«Μὲ ἀνάγκασε νὰ τῆς τὰ διηγηθῶ ὅλα» ἐψέλλισεν ὁ Αἰμίλιος ἐρυθριῶν καὶ τεταραγμένος. «Τὸ ἐκατάλαβε μόνη της, καὶ . . . δὲν εἰμπορούσα νὰ μὴ . . . Ἀλλὰ τῶρα δὲν πειράζει τίποτε πού τὸ ἔμαθε» προσέθηκε ἐν εὐθυμίᾳ, «Τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσε καλὰ καὶ ἡ Τζέμμα εἶδε ὅτι εἶσαθε ζωντανός καὶ ἡγίης.»

Ὁ Σανὶν ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του.

«Τί φλόβαροι ὅπου εἶσαθε καὶ οἱ δύο!» εἶπε μετ' ἀγανακτήσεως, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐρρίφθη ἐπὶ μιάς καδέκλας.

«Σὰς παρακαλῶ, μὴ θυμῶντε μαιζή μου» εἶπεν ὁ Αἰμίλιος μὲ ἱκετευτικὸν ὕφος.

«Καλὰ! δὲν θυμῶνα.» (Ὁ Σανὶν πραγματικῶς δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ δυσηρεστηθῇ — καὶ πῶς ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ μετὰ σπουδαίωτος, ὅπως ἡ Τζέμμα μείνῃ ἐν παντελεῖ ἀγνοία περὶ τῆς μονομαχίας;) «Καλὰ, τῶρα, φθάνει . . . Πηγαίνετε . . . Ἐπιθυμῶ νὰ μείνω μόνος· θέλω νὰ κοιμηθῶ. Εἶμαι κουρασμένος.»

«Ἐξαιρετὴ ἰδέα!» ἐφώναζεν ὁ Πανταλεόνε. «Ἐχετε ἀνάγκην ἡσυχίας. Καὶ σὰς ἀξίζει ν' ἀναπαυθῆτε ἐπειτ' ἀπὸ τόσους κόπους, γενναῖε Κύριε! Πάμε, Αἰμίλιε! Ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ! Στὰ νύχια τῶν ποδαριῶν μας -σ-σ-σ-ε!»

Λέγων ὁ Σανὶν ὅτι ἠθέλε νὰ κοιμηθῇ, ἐπεθύμει μόνον νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τῶν φίλων του. Ὅτε ὅμως ἔμεινε μόνος, ἠσθάνθη πραγματικῶς μεγάλην κόπωσιν εἰς ὅλα του τὰ μέλη: Ὁλόκληρον τὴν παρελθούσαν νύκτα ἔμεινεν ἐντελῶς ἄπνους, καὶ διὰ τοῦτο τῶρα, μόλις κατεκλήθη ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ ἐβυθίσθη ἀμέσως εἰς ὕπνον βαθύν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

1. ΕΡΡΙΚΟΣ ΠΥΕΝ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 129).
2. ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΝΕΑΣΩΝΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΠΙΖΗΣΑΝΤΩΝ ΕΝ ΤΩ ΠΕΔΙΩ ΤΟΥ ΑΙΜΟΥ (ἐν σελ. 132). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

3. ΕΞΟΔΟΣ ΕΚ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ (ἐν σελ. 133). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

4. ΕΝ ΤΩ ΠΕΔΙΩ ΤΟΥ ΑΙΜΟΥ: ΔΙΑΝΟΜΗ ΓΑΔΑΚΤΟΣ ΚΑΙ ΒΟΥΤΥΡΟΥ ΔΙΑ ΣΟΥΠΙΑΝ (ἐν σελ. 133). Ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Στάνλεϋ.

5. ΕΝ ΤΩ ΔΟΥΤΡΩ. Εἰκὼν ὑπὸ H. Siemiradzky (ἐν σελ. 137).

Ὁ ζωγράφος τῆς εἰκόνης ταύτης, ἦν ἐνταῦθα ἀφινομεν ἀνερμήνευτον ὡς μηδεμίαν χρῆζουσαν περιγραφῆς, εἶνε Πολωνός τὸ γένος, ἐγεννήθη δὲ τῇ 15. νοεμβ. 1843 ἐν τῷ κυβερνεῖῳ Γρόδνο. Ὁ Hendrik Siemiradzky, ὅστις διαπρέπει κυρίως ὡς ζωγράφος εἰκότων ἱστορικῶν ὑποθέσεων, ἐσπούδασε κατ' ἀρχὰς φυσικὰς ἐπιστήμας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῆς Χαρκόβης, μετὰ δὲ τὴν ἀπο-

περάτωσιν τῶν σπουδῶν του μετέβη εἰς Πετρούπολιν, ἔνθα ἐτελειοποιήθη ἐν τῇ ἐκεῖ Ἀκαδημίᾳ τῶν τεχνῶν καὶ διεκρίθη διὰ πολλῶν εἰκότων αἵτινες καὶ ἐβραβεύθησαν. Τῷ 1870 ἐπεσκέφη τὴν Γερμανίαν, εἰργάσθη ἐπὶ ἐν ἔτος ὡς μαθητῆς τοῦ διασήμου ζωγράφου Piloty ἐν Μονάχῳ, καὶ εἶτα ἐγκατεστάθη ἐν Ῥώμῃ. Ἡ πρώτη αὐτοῦ ἱστορικὴ εἰκὼν, παριστάσα τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν ἰατρόν αὐτοῦ Φίλιππον, διήγειρε μέγαν θαυμασμόν καὶ ἐξετιμήθη ὡς ἀριστοτέρημα τέχνης· ἐπ' ἴσης δὲ θαυμαστὴ εἶνε καὶ ἡ δευτέρα εἰκὼν, ἣν ἐζωγράφησε τῷ 1871 κατὰ τι ποίημα τοῦ Τόλστοϊ ὑπὸ τὸν τίτλον: ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Ἀμαρτωλὸς γυνή. Ἐτι μείζονα θαυμασμόν διήγειρεν ἡ ἐν Ῥώμῃ τῷ 1876 ζωγραφηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Siemiradzky εἰκὼν «Αἱ ζωνταναὶ ὄαδες τοῦ Νέρωνος». — Ἡ σήμερον ἐν τῇ Κλειῷ δημοσιευομένη εἰκὼν τοῦ διασήμου τούτου ζωγράφου εἶνε ἐν ἐκ τῶν ἀρίστων αὐτοῦ ἔργων μὴ ἱστορικῆς ὑποθέσεως.